

T-160. 2022.09.11 vasárnap
Az álom beteljesül

Kedves Gyerekek!

Dániel könyvének negyedik részét ott hagytuk abba, hogy Nabukodonozor király újabb álmát megjelentette Dániel, majd figyelmeztette, hogy szabaduljon meg vétkeitől és legyen irgalmas a szegényekkel, hátha akkor tartós lesz békesége és nem kell Istennek átvinnie nagyobb megaláztatáson. De a király nem fogadta meg Isten intését, amit Dániellel üzent, így bekövetkezett rajta az ítéletes álom. Annak ellenére, hogy Isten még várt 12 hónapot, hogy megváltoztassa gondolkodásmódját.

Látjuk ebben is Isten kegyelmét, az Ő hosszútűrését a bűnös ember iránt. Itt szeretném feltenni a kérdést minden kedves hallgatónak. Rád mióta vár Isten? Hányszor szólított már meg egy ige, egy hívó ember vagy akár álom által? Talán komolyabban is figyelmeztetett, veszteségek, betegség, egy baleset vagy tragédia által? És te nem fogadtad meg Isten intését. Ha makacskodunk Isten előbb-utóbb összetör bennünket. Az Ő szeretete, kegyelme nagyon nagy, hosszan tűr, de nem engedí megcsúfoltatni magát, amit vet az ember azt le is aratja majd.

Fiatal koromban nekem is sokszor szólt Isten, volt egy súlyos autóbalesetem is, de az sem volt elég, csak egy bizonyos időre. Amíg újonnan nem születtem nem volt tartós és gyökeres a változás, de Isten jól ismer és tudta, mire van szükségem, hogy az Ővé lehessenek.

Tehát eltelt az egy év, a király a palota tetején sétálva büszkeséggel, felfuvalkodottan így szólt: **” Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?”** Dán.4:27. Erre újabb csoda történt, mert szózat szólt az égből, miszerint elveszik tőle a birodalmát, és hét évig kivetik az emberek közül **„Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvételét tőled. És kivetnek téged az emberek közül, és a mezői barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el feletted, a míg megismered, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja.”** Dán.4:28-29.

Innentől kezdve bezárult egy kegyelmi korszak, amiben jól érezhette magát a király. Még abban az órában kivetették az emberek közül, elment az értelme, a mezőn élt, füvet evett, megnőtt a szőre, a körme, állati sorba került. Micsoda változás! A királyi palotából egy világbirodalom uralkodójából, értelem nélküli hajléktalan lett. Hét kemény év következett Nabukodonozorra, amikor mindenki megvetette őt. Ez az idő a megaláztatás ideje, amin minden gögös embernek át kell mennie. Van, akinél ez három nap, mint Pál apostolnak ott az Egyenes utcai Júdás házában, megvakulva kiszolgáltatottan, vagy nekem is a fogdában, de mindenkit addig tart ilyen állapotban Isten, míg el nem végzi a szívben a teljes átadást. És éppen ezért ez a megaláztatás ideje nagyon jó nekünk, mert ebből más emberként jövünk ki. Meglátjuk magunk kicsinységét és ezzel szemben Isten hatalmát, nagyságát, jóságát, kegyelmét is. Van egy énekünk, a 161-es számú, ami nagyon szépen leírja egy ilyen mélységbe került ember szívének mondanivalóját.

1. A nagy mélységből szüntelen fel így kiáltok Istenem, ha nem segítesz halnom kell, amint vagyok fogadj. Amint vagyok fogadj: amint vagyok fogadj; Én éltemért is folyt a vér, amint vagyok fogadj.

2. Nincs támaszom, de van teher, a véred bűnöm mosta el; csak az leszek, mivé teszel, amint vagyok fogadj...

3. Így készen állni sem tudok, és jót hiába akarok, a célba csak veled jutok, amint vagyok fogadj...

4. A lábadnál láss meg Uram, és úgy add meg feléd utam. Mit kezdte, fejezd be rajtam, amint vagyok fogadj...

A hét év elteltével Nabukodonozor felemelte szemeit az égre és akkor megjött az értelme, újra emberként tudott gondolkodni, elkezdte Istent áldani és dicsérni, dicsőíteni. Elismerte, hogy

Isten uralkodik és az ő hatalma és országa örökkévaló, azt cselekszik, amit akar, senki nem mondhatja neki: Mit cselekedtél? Azt is belátta, hogy ezzel szemben az ember semmi. Amikor ezt ki tudta mondani, felkeresték régi tanácsosai és főemberei, majd visszakapta a királyságát, rendkívüli hatalom adatott neki. Szép bizonyossággal zárja mondanivalóját a király a 34.versben: **„Most azért én Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő utai ítélet, és azoknak, akik kevélységben járnak megalázzhatja.”**

Szeretném még ezzel kapcsolatban egy személyes tapasztalatomat megosztani Veletek. Egyszer én is -Nabukodonozor királyhoz hasonlóan- nagyon büszke voltam, mert egyedül építettem fel egy garázst. Csakhogy nem volt túl jó minőségű a faanyag sem és kihagytam belőle egy fontos alkatrészt, gondoltam, majd a végén beépítem. Viszont erre már nem került sor, mert egy átgondolatlan javítási kísérletnél egy szempillantás alatt dőlt össze az egész. A büszkeségem így lett azonnal semmivé. Megértettem, hogy az, amit a nagy ÉN tesz annak ez a vége, ne legyek én büszke semmire, amit építék, vagy teszek.

Kívánom nektek, hogy tudjatok megalázkodni, felnézni az Úrra, felnézni a Golgota hegyére, ha nagy mélységbe kerültök és Tőle várjátok a szabadulást. Akkor majd megtapasztaljátok, amit olyan sok hívő ember is, Isten szeretetét, kegyelmét, átformáló hatalmát.

Ámen

Debrecen, 2022.09.11.